

Г. П. Домусчиев.

ОЩЕ ЕДНА МУЗИКАЛНА ВЕЧЕР.

Още една вечер на висша наслада прекараха любителите на музика в нашия град. Това беше концерта срещу 9 февруари текущата година на госпожите Икономова и Тороманова. Подготвена без особен и излишен шум тая музикална вечер заслужи възторга и удобрението на посетителите. Можехме дори предварително да бъдем сигурни в нейния успех щом на чело на това начинание стоят имената на такива видни музикални сили. Най-Добро доказателство на това беше вниманието, с което тая вечер беше удостоена с най-отборна публика.

За Атанаска Икономова какво може да се каже? Нищо повече от една заслужена похвала. Тя не за пръв път излиза на Плевенската сцена. Ония, които сж я слушали веднаж поне, не бива да бъдат убеждавани в нейния умел размах по клавишите на пианото. Стига природата да е вложила у тех онзи усет към хармоничното и възвишеното... Защото тоя усет не се добива сжс знания по теория на музиката. Той треба да бъде нещо вроденс у човека.

С една вещина очевидна Икономова още с първите удари по клавишите завладява вашето внимание. Вие изведнаж виждате пред себе си пианистка, която с любов служи на това дело. Тоя успех тя не дължи само на точното и безукоризнено изпълнение — неща, които особено много интересуват доктринерите в полето на музикалната дейност. Секретът на тоя нейн успех се крие преди всичко в онова, което е и треба да бъде безсмъртно у човека роден да служи на музикалното дело. Тя предварително се вживява в онова, което съставлява „светая светих“ на композитора. И когато почне да свири, тя по внушение предава това дълбоко и искрено чувство и вам.

Както всякога тя и тоя път завладя своите слушатели. С особена вещина и чувство тя изпълни композиции от Рубинщайн, Лист, Шопеи и Менделсон. С дълбоко увлечение любителът слушаше безумното упоение от кипежа на живота у първия, идиличната простота и степна свобода на циганина у втория, самотата и болезнената скръб от нея у третия и най-тънките нюанси на хубавото и хармоничното у Менделсона. В зависимост от това той, любителът, изпитваше и най-разнообразни чувства и преживявания. Как всичко прозаично дори приемаше образ и смисъл под влиянието на тия звуци! Колко сж прави ония, които уверяват какво чрез музиката